

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՄՈՒՅԼ ԿԱԽԱՐՈՒՆԵ

Թիթեռնիկներ ու ծաղիկներ եւ արցունքներ
Անապասին մէջ այս սրտում երազանքի .
Կը վերցընեմ հրէշային սիրս մը ոսկի
Բաժակին մէջ դէպի կապոյտ կարեւեր . . .

Եթէ միայն գիտնայի որ պիտ' արիւնէր
Սպիտակ քեր դալկահար այս պատահանքի,
Ինչ սպասում ուր վիշտը նո՛ր պիտի ծաղկի,
Ինչ խոր պարտէզ ուր կը ննջեն յիշատակներ . . .

Եւ ի՛նչ աղբիւր որուն կարկաչն աստղային
Մանկութեան լաց մ'է քաղցրորդ ու սիրաւէս,
Լոկ շորայուէ՛ր սուտերն անոր հոգիիս հետ

Եւ իմ քայլերս խօլ երամով հեռանային
Հանգրուանէն այս օրերուն, ու գտնէի՝
Փերլած սիրսն իր լռութեան հետ բիւրեղի . . .

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ

Ե՞Ս ԹԷ ԱՍՏՈՒԱԾ

Մանուկ էի. մտիս մէջ, դեռ անբիծ,
Ծնողքս՝ աստուած մը գծեցին . —
Աստուած մը մեծ, փառաւոր
Մեծ հայրիկիս ալեփառ
Պատկերին պէս պատկառոտ:

Ես պատանի, երբ կարգացի
Աւետարան ու գիրքեր,
Աստուած մը նոր գծեցի
Ես ինձ համար հոգւոյս մէջ,
— Աստուած մը հեղ, սիրազեղ
Իր Միածին Որդւոյն պէս:

Եւ այր եղայ տեսայ արդարն
Հալածական, հեփ, բռնաւ
Եւ ամբարիւսն կոկոզավիզ եւ հպարտ,
Որ կը քանդէր, կը կեղեփէր անխնայ
Ժողովուրդներն անմեղ, հլու եւ բարի:

Եւ արիւ փայ քանդակեցի
Աստուած մը սուրբ, վրէժխնդիր եւ արդար,
Որ իբր վրէժ պատիժը տար
Ժանտ չարերուն ամբարիւս .
Բայց Ան հանդէպ չարերուն՝
Տկար եւ լուռ կը մնար:

Եւ կամիածը օձի պէս

Սողակեցաւ հոգւոյս մէջ,
Եւ խորհեցայ, ներք' ինձի Աստուած իմ,
Թէ քեզ սխալ գծեր եմ
Մտիս, հոգւոյս, արիւ մէջ:
Ե՞ս սեղծեմ եմ Քեզ
Բազմամիտներու համաձայն:

.*.

Բայց, ո՛չ Աստուած իմ, մեղայ,
Որ դուն բնաւ յաւիտեանից
Դոյութիւն ունեցած չըլլայիր
Եւ ես եղած ըլլայի
Քեզ — Աստուածիդ՝ արարիչ:

Ո՞վ սեղծեց ուրեմն,
Որոյ, քարոյն գաղափար,
Եւ կիրքը սուրբ՝ Արդարութեան:

Ես պի՞ղծս, սքուրբիւնը քիտեցի,
Ես անիրա՞ւ, արդարութիւնն յղացայ,
Ես չարութի՞ւնս, բարութիւնը երկնեցի,
Ես սուրբի՞ւնս, հեփարսութիւնը ծնայ,
Ես խաւա՞րս լուսոյ համբան գծեցի,
Ես կա՞ւս անմահութիւն երազեցի,
Ես անասունա՞ծս ինձի Աստուած շինեցի:

ԱԿԻԻԼԻՆԷ

Յ. Դ. Նախորդ Բարեկամութիւն խորագրով իւրաքանչեւ 7րդ տողին զգալ քառու պիտի ըլլայ չզգալ: